

De Heilige Koran over oorlog en vrede

Hazrat Mirza Bashiruddin Mahmud Ahmad

De tweede khalifa van de Ahmadiyya Moslim Gemeenschap

Ahmadiyya Moslim Gemeenschap
Nederland

Meer informatie:
www.islamnu.nl

Inhoudsopgave

Leerstellingen van het Jodendom en het Christendom over oorlog	1
De Heilige Koran over oorlog en vrede	3
Richtlijnen van de Profet ^{sa} over oorlogsvoering	14

Leerstellingen van het Jodendom en het Christendom over oorlog

Maar nu rijst de vraag: 'Is het gerechtvaardigd om te strijden voor het geloof?' Laten we daarom deze vraag eens nader bekijken.

In de religie bestaan er verschillen in het onderwerp over oorlog. De leerstellingen van het Oude Testament hebben wij hierboven al eerder vermeld. Mozes^{as} wordt bevolen om het land van Kanaän met geweld te veroveren, de bevolking te verslaan en zijn eigen volk daar te laten vestigen (Deuteronomium 20:10-18). Ondanks dit geloofspunt in het Boek van Mozes^{as} en ondanks het toepassen daarvan door de Profeten Joshua^{as}, David^{as} en anderen, worden deze profeten door de Joden en de Christenen nog altijd geëerbiedigd en worden hun boeken nog altijd gezien als de Boeken van God. Tegen het einde van de Mozaïsche periode zien wij Jezus^{as}, die leert:

Maar ik zeg u: verzet u niet tegen wie u kwaad doet. Als iemand u op de rechterwang slaat, draai hem dan ook de linkerwang toe.¹

De Christenen halen dit vers vaak aan om aan te tonen dat Jezus^{as} tegen geweld predikte. Maar in het Nieuwe Testament vinden wij verzen die juist het tegenovergestelde leren. Zo lezen wij bijvoorbeeld:

Denk niet dat ik gekomen ben om vrede op aarde te brengen.
Ik ben geen vrede komen brengen, maar het zwaard.²

In een ander vers lezen wij:

¹ Mattheus 5:39.

² Mattheus 10:39.

En toen zei hij tegen hen: Maar nu moet wie een beurs heeft of een tas, die meenemen: en wie geen zwaard heeft, moet zijn jas verkopen om er een aan te schaffen.³

Van deze drie verzen spreken de laatste twee verzen de eerste tegen. Als Jezus^{as} was gekomen om te vechten, waarom leert hij ons dan om de andere wang toe te keren? Het lijkt erop dat we of moeten toegeven dat er een tegenstrijdigheid bestaat in het Nieuwe Testament, of dat we deze tegenstrijdigheid in de leerstellingen op een aannemelijke wijze moeten kunnen verklaren. Het gaat ons hier niet om de vraag of het toekeren van de andere wang enige praktische nut heeft. Het gaat ons eerder om het feit dat in de lange geschiedenis van de Christenen er nooit een volk is geweest dat niet geaarzeld heeft om oorlog te voeren. Toen de Christenen voor het eerst de macht bereikten in Rome, namen zij deel aan zowel defensieve als offensieve oorlogen. In de huidige wereld zijn zij nog steeds grootmachten en nemen zij nog steeds deel aan zowel defensieve als offensieve oorlogen. Alleen is het nu zo dat de winnende partij door de rest van de Christelijke wereld als heilig wordt verklaard. Hun overwinning is dan een overwinning van de Christelijke beschaving. En met Christelijke beschaving wordt dan alles bedoeld wat dominant en succesvol is. Als twee Christelijke machten met elkaar in oorlog gaan, zeggen beiden dat zij de beschermers zijn van de Christelijke normen en waarden. Degene die wint wordt vervolgens als de enige ware Christelijke macht bestempeld. Het Christendom is dus al vanaf de tijd van Jezus^{as} tot nu toe betrokken geweest in oorlogen en dit zal altijd zo blijven. De praktijk leert dus dat de Christelijke volkeren het voeren van oorlogen zien als de enige juiste leerstelling van het Nieuwe Testament en dat het toekeren van de andere wang gezien moet worden

³ Lucas 22:36.

als een opportunistische leerstelling, ingegeven door de hulpeloosheid van de vroege Christenen. Of het is alleen van toepassing op individuen en niet op landen of volkeren. Ten tweede, zelfs als we aannemen dat Jezus^{as} ons vrede leerde en geen geweld, dan betekent dit nog niet dat degenen die dit geloofspunt niet volgden, geen heilige of respectabele mensen zijn. Per slot van rekening worden onder meer de Profeten Mozes^{as}, Joshua^{as} en David^{as}, die ook oorlogen hebben gevoerd, door het Christendom geëerd. Niet alleen dat, de Kerk heeft zelfs nationale helden, die slachtoffers werden van oorlogen, heilig verklaard. Ze werden tot heiligen verheven door de Paus.

De Heilige Koran over oorlog en vrede

De leer van de Islam verschilt van de twee andere. Het is een middenweg tussen de twee. De Islam predikt geen geweld, zoals Mozes^{as} deed. Noch predikt het, zoals het huidige (en waarschijnlijk corrupte) Christendom, ons enige tegenstrijdigheid. Het vraagt ons niet om de andere wang toe te keren en tegelijkertijd onze kleding te verkopen in ruil voor wapens. De leer van de Islam past bij de natuurlijke aard van de mens en predikt vrede op de enige juiste manier.

De Islam verbiedt geweld, maar het spoort ons wel aan om te vechten als door het vermijden van een gevecht de vrede in gevaar komt en de kans op oorlog toeneemt. Als door het uit de weg gaan van een gevecht de vrijheid van geloof en van geloofsuitoefening in het geding komt, dan is het onze plicht om te vechten. Dit is de leer waarmee uiteindelijk vrede kan worden gerealiseerd, en dit is de leer waarop de Profeet^{sa} zijn eigen werk- en handelswijze baseerde. De Profeet^{sa} leed zwaar en voortdurend onder de agressie in Mekka, maar hij vocht niet terug tegen het geweld waar hij onschuldig slachtoffer van was. Toen hij ontsnapte naar Medina, was de vijand er op uit om de Islam te vernietigen; het was daarom noodzakelijk om de vijand te

bevechten om de vrijheid van het geloof en geloofsuitoefening te verdedigen. We citeren uit de Koran enkele passages die over oorlog handelen:

- 1) In hoofdstuk 20: 40-42 lezen wij:

Toestemming om te vechten is gegeven aan degenen tegen wie gevochten wordt, omdat hun onrecht is aangedaan., voorzeker Allah heeft de macht hen bij te staan. Degenen die ten onrechte uit hun huizen worden verdreven alleen omdat zij zeiden: Onze Heer is Allah.”- En indien Allah sommige mensen niet met behulp van anderen tegenhield, zouden ongetwijfeld kloosters, kerken synagogen en moskeeën, waarin dikwijls de naam van Allah wordt herdacht, afgebroken zijn. Allah zal ongetwijfeld degene ondersteunen die Hem helpt – Allah is inderdaad Sterk, Almachtig. Degenen die, indien Wij hen op aarde vestigen, het gebed verrichten en de Zakat betalen en het goede bevelen en het kwade verbieden. En het eindbesluit in alles berust bij Allah.

Met deze verzen wordt bedoeld dat het de slachtoffers van geweld is toegestaan om te vechten. God is goed in staat om de slachtoffers te helpen – degenen die uit hun huizen zijn verdreven vanwege hun geloof. Het verlenen van toestemming is een wijs besluit, want als God de agressors niet zou tegenhouden met hulp van de rechtvaardigen, dan zou er geen vrijheid van geloof en geloofsuitoefening meer zijn op de wereld. God moet diegenen helpen die zich inzetten voor vrede en de vrijheid van godsdienst. Hieruit volgt dat vechten is toegestaan wanneer een volk lang te lijden heeft onder moedwillige agressie – wanneer de agressor geen reden heeft voor agressie en zich bemoeit met het geloof van het slachtoffer. Wanneer het slachtoffer weer de macht heeft, dan is het zijn plicht om te zorgen voor vrijheid van

godsdienst en het beschermen van alle godsdiensten en alle heilige plaatsen. Hij moet zijn macht niet voor eigen eer en glorie gebruiken, maar voor de zorg voor de armen, de welvaart van zijn land en de algemene bevordering van vrede. Deze leer is net zo onbetwistbaar als dat het helder en duidelijk is. Het vertelt duidelijk dat de vroege Moslims ten oorlog trokken omdat ze daartoe gedwongen werden. Offensieve oorlogen waren verboden in de Islam. De Moslims wordt politieke macht beloofd, maar ze worden ervoor gewaarschuwd deze macht niet voor zelfverheerlijking te gebruiken, maar voor de verlichting van de armen en het bevorderen van de vrede en vooruitgang.

2) In hoofdstuk 2: 191-194 lezen wij:

En strijdt voor de zaak van Allah tegen degenen, die tegen u strijden, maar overschrijdt de grens niet. Voorzeker, Allah heeft de overtreders niet lief.

En doodt hen, waar gij hen ook ontmoet en drijft hen uit, vanwaar zij u hebben uitgedreven; want vervolging is erger dan doden. En bevecht hen niet nabij de heilige Moskee, voordat zij u daarin bevechten. Maar indien zij u bevechten, bevecht hen dan – zo is de vergelding voor de ongelovigen.

Maar als zij ophouden, dan is Allah zeker Vergevensgezind, Genadevol.

En bestrijdt hen, totdat er geen vervolging meer is en de godsdienst alleen voor Allah wordt. Maar indien zij (met strijden) ophouden, dan is er geen vijandelijkheid meer toegestaan, behalve tegen de onrechtvaardigen.

Het vechten moet voor de zaak van God zijn, niet voor eigenbelang of uit wraak of ter zelfverheerlijking en het vechten zelf moet vrij zijn van excessen, want God houdt niet van excessen. Het gevecht moet plaatshebben tussen strijdende partijen. Aanvallen op individuen zijn verboden. Religieus geweld moet met kracht worden bestreden, want dergelijk geweld is erger dan bloedvergieten. De Moslims mogen niet in de nabijheid van de Heilige Moskee vechten, tenzij de vijand als eerste aanvalt. Vechten in de buurt van de Heilige Moskee verstoort de pelgrimage. Maar als de vijand aanvalt, dan hebben de Moslims het recht om zich hiertegen te verdedigen en dat is het enige juiste antwoord op de aanvallers. Maar als de vijand stopt, dan moeten de Moslims ook stoppen en het verleden vergeten en vergeven. Zolang er religieuze vervolging bestaat, dient het vechten door te gaan totdat er vrijheid van godsdienst bestaat. Religie is voor God. Het gebruik van geweld of dwang in de godsdienst is verkeerd. Als de ongelovigen dit afzweren en vrijheid van godsdienst toestaan, dan moeten de Moslims stoppen met het vechten tegen de ongelovigen. Tegen degenen die zich te buiten gaan aan excessen, moet men de wapens opnemen, maar zodra de excessen stoppen, dan moeten de gevechten beëindigd worden.

Categorisch gezien, kunnen we zeggen dat de verzen ons de volgende regels leren:

- I. Oorlogen mogen alleen voor de zaak van God worden gevoerd en niet uit eigenbelang, zelfverheerlijking of ter bevordering van andere belangen;
- II. Wij mogen alleen ten oorlog strijden tegen degenen die ons als eerste aanvallen;
- III. We mogen alleen vechten tegen degenen die ons bevechten. Iemand die niet deelneemt aan het gevecht mag niet bevochten worden;

- IV. Zelfs als de vijand is, die met vechten begint, is het onze plicht om er voor te zorgen dat het gevecht binnen de grenzen blijft. Het uitbreiden van de gevechten is verboden, of dit nu qua grondgebied is of wat wapens betreft;
- V. Vechten is alleen toegestaan tegen de gewapende eenheden van de vijand, die daarvoor speciaal zijn geformeerd. Het vechten tegen andere partijen van de vijand is niet toegestaan;
- VI. In oorlogstijd moet immuniteit gewaarborgd zijn voor de religieuze gebruiken en vieringen. Als de vijand de plaatsen ontziet, waar religieuze ceremonies worden gehouden, dan moeten de Moslims ook afzien van gevechten op deze plaatsen;
- VII. Als de vijand een gebedsplaats gebruikt als uitvalsbasis voor een aanval, dan mogen de Moslim de aanval beantwoorden. Als zij dit doen, dan is het niet hun schuld. Vechten is zelfs toegestaan in de nabijheid van religieuze plaatsen, echter het aanvallen en vernietigen van religieuze plekken of deze beschadigen is ten eerste verboden. Een religieuze plek die als uitvalsbasis wordt gebruikt kan een tegenaanval verwachten. De verantwoordelijkheid voor welke schade dan ook aan de plaats zal bij de vijand liggen en niet bij de Moslims;
- VIII. Als de vijand inziet dat het gebruiken van een religieuze plek als uitvalsbasis onverstandig en gevaarlijk is, en het strijdfront wil verleggen, dan moeten de Moslims hiermee instemmen. Het feit dat de vijand een aanval begon vanaf een religieuze plek mag geen excuus zijn om de plek alsnog aan te vallen. Uit eerbied moeten de Moslims het front verleggen zodra de vijand dit doet;
- IX. Zolang de vrijheid van godsdienst en godsdienstuitoefening in

het gedrang is, zal er gevochten worden. Zodra de vijand aan-geeft dat er vrijheid van godsdienst is en er geen inmenging meer zal plaatsvinden en er ook naar handelt, dan zullen de ge-vechten gestaakt moeten worden, ook al was het de vijand die was begonnen.

3) In hoofdstuk 8:39-41 lezen wij:

Zeg tot degenen die niet geloven, dat als zij ophouden (u te vervolgen), hetgeen voorbij is hen zal worden vergeven en in-dien zij er weer in vervallen, voorwaar, dan is er alreeds het voorbeeld van vroegere volkeren.

En bestrijdt hen totdat er geen vervolging is en de godsdienst geheel voor Allah wordt. Maar als zij ophouden, dan ziet Allah voorzeker hetgeen zij doen.

En als zij terugvallen weet dan, dat Allah uw Beschermmer is, een uitstekende Beschermmer en een uitstekende Helper.

Hiermee wordt bedoeld op oorlogen die de Moslims waren opgedrongen. Maar als de vijand stopt, dan is het de plicht van de Moslims om ook te stoppen en het verleden te vergeten en te vergeven. Maar als de vijand niet stopt en telkens weer de Moslims blijft aanvallen, dan zou deze zich het lot moeten herinneren van de vijanden van eerdere Profeten. Moslims worden geacht net zo lang door te vechten zolang er religieuze vervolging heerst en zolang er geen vrijheid van godsdienst is en inmenging in religieuze kwesties niet is verbannen. Zodra de vijand hiervan afziet, moeten de Moslims hun gevecht staken. Zij mogen niet doorvechten omdat de vijand in een valse gods-dienst gelooft. God weet heel goed wat de waarde van geloofsovertui-gingen en geloofsdaden zijn en Hij zal deze ook belonen zoals het Hem behaagt. Moslims hebben het recht niet om zich te bemoeien

met het geloof van anderen, zelfs als dat geloof vals lijkt. Als na een vredesvoorstel de vijand doorgaat met oorlogsvoeren, dan kunnen de Moslims er zeker van zijn dat zij zullen overwinnen, zelfs als zij in de minderheid zijn. Want God zal hun helpen en wie is er een betere Helper dan God?

Deze verzen werden geopenbaard in verband met de Slag bij Badr. Dit gevecht was het eerste reguliere gevecht tussen de Moslims en de ongelovigen. Hierin waren de Moslims het slachtoffer van een oorlog die zij niet hadden uitgelokt. De vijand had er voor gekozen om de vrede in Medina en omgeving te verstoren. Ondanks dit, ging de overwinning naar de Moslims en werden belangrijke leiders van de vijand gedood. Vergelding voor dergelijke, geprovoceerde agressie lijkt heel natuurlijk, gerechtvaardigd en noodzakelijk. Toch worden de Moslims geleerd om te stoppen met vechten zodra de vijand dit doet. Het enige wat de vijand dan moet doen is het verlenen van vrijheid van godsdienst en godsdienstuitoefening.

4) In hoofdstuk 8:62-63 lezen wij:

En als zij tot vrede neigen, neigt u er dan ook toe en legt uw vertrouwen in Allah. Voorzeker Hij is Alhorend, Alwetend.

En als zij u willen bedriegen is Allah voorzeker (als Helper) toereikend voor u. Hij is het, Die u heeft versterkt met Zijn hulp en met die der gelovigen.

Hiermee wordt bedoeld dat zodra de ongelovigen gedurende een gevecht met een vredesvoorstel komen, de Moslims dit aanbod direct moeten accepteren en vrede moeten sluiten. De Moslims dienen dit te doen, zelfs als ze het risico lopen om bedrogen te worden. Zij moeten hierin op God vertrouwen. Bedrog zal geen baat hebben tegen de

Moslims, die vertrouwen hebben in de hulp van God. Hun overwinningen hebben zij niet aan hun zelf te danken, maar aan God. In de donkerste en meest moeilijke tijden stond God de Profeet^{sa} en zijn volgelingen bij. Zo zal Hij hen ook bijstaan bij bedrog. Een vredesvoorstel moet worden geaccepteerd. Het mag niet worden verworpen met als excuus dat het slechts een list van de vijand is om tijd te rekken voor een nieuwe aanval.

De nadruk op vrede in deze verzen is niet zonder betekenis. Het liep vooruit op de vrede die de Profeet^{sa} tekende in Hudaibiya. De Profeet^{sa} was gewaarschuwd dat er een tijd zou komen dat de vijand een vredesvoorstel zou doen. Het voorstel mocht niet verworpen worden op grond van het feit dat de vijand de agressor was en zich schuldig had gemaakt aan excessen of omdat de vijand niet te vertrouwen was. Het rechte pad zoals de Islam ons leert, vereist van een Moslim dat hij een vredesvoorstel accepteert. Zowel beleidsmatig gezien als uit vroomheid is het wenselijk om een vredesvoorstel te accepteren.

5) In hoofdstuk 4:95 lezen wij:

O, gij die gelooft, wanneer gij voor Allah's zaak oprukt, onderzoekt dan en zeg niet tegen iemand die u met de vredesgroet begroet: "Gij zijt geen gelovige". Zoekt gij de goederen van dit leven? Bij Allah zijn goede dingen in overvloed. Zo waart gij voordien maar Allah bewees u Zijn gunst; stelt daaromtrent een nauwkeurig onderzoek in. Voorzeker Allah weet wat gij doet.

Hiermee wordt bedoeld dat de Moslims, voordat zij in oorlog gaan, ervoor moeten zorgen dat het de vijand duidelijk is gemaakt dat oorlog voeren zinloos is en of zij desondanks toch nog oorlog willen voe-

ren. Zelfs dan, als er een vredesvoorstel wordt ontvangen van een individu of groep, dan mogen de Moslims deze niet afwijzen met als excuus dat het niet oprecht bedoeld is. Als Moslims een vredesvoorstel afwijzen, dan strijden zij niet meer voor God, maar voor hun eigenbelang en wereldlijk gewin. Net zoals religie van God afkomstig is, zo zijn wereldlijk gewin en eer ook van Hem afkomstig. Doden moet niet het doel zijn. Iemand die wij vandaag willen doden, kan morgen worden geleid. Hadden de Moslims Moslim kunnen worden als zij niet gespaard waren gebleven? Moslims mogen niet doden, want levens die gespaard worden kunnen later levens blijken te zijn die geleid worden. God is goed op de hoogte van wat de mens doet en met welk doel en met welke motieven.

Het vers leert ons dat zelfs wanneer een oorlog al is begonnen, het de taak van de Moslims is om zich ervan te overtuigen of de vijand wel in wezen oorlog wilde voeren. Het gebeurt vaak dat er helemaal geen intentie is om te vechten, maar dat de vijand uit angst of door opwinning voorbereidingen treft voor een gevecht. Zolang de Moslims er niet zeker van zijn dat een daadwerkelijke aanval wordt voorbereid door de vijand, mogen zij niet zelf ten oorlog trekken. Als blijkt, of wanneer de vijand zelf aangeeft dat de voorbereidingen alleen bedoeld zijn ter zelfverdediging, dan moeten de Moslims deze uitleg accepteren en afzien van een oorlog. Zij mogen niet in discussie gaan, zelfs niet als de vijandelijke voorbereidingen duidelijk lijken te duiden op een aanval; misschien was de vijand in eerste instantie wel van plan om aan te vallen, maar heeft hij zich later bedacht. Is het niet zo dat intenties en motieven aan veranderingen onderhevig zijn? Waren het niet de vijanden van de Islam die uiteindelijk vrienden werden?

6) Over de onschendbaarheid van verdragen zegt de Koran heel duidelijk:

Met uitzondering van diegenen der afgodendienaren met wie gij een verbond hebt gesloten en die in niets hebben gefaald, noch iemand tegen u hebben geholpen. Vervult daarom aan dezen het verbond tot hun bepaalde termijn. Voorzeker, Allah heeft de godvruchtigen lief.⁴

Ongelovigen die een verdrag aangaan met Moslims, zich aan dit verdrag houden en de vijand van de Moslims niet zullen helpen, moeten op gelijkwaardige wijze worden behandeld door de Moslims. Van de Moslims wordt verwacht dat zij uit godvrezendheid hun deel van het verdrag zowel naar de letter als naar de geest uitvoeren.

7) Van een vijand, in oorlog met de Moslims, die kennis wil nemen van de Boodschap van de Islam, leert de Koran ons:

En als één der afgodendienaren u om bescherming vraagt, schenk hem dan bescherming dat hij het woord van Allah moge horen; voer hem dan naar de plaats waar hij veilig is. Dit is omdat zij een volk zijn dat niet weet.⁵

Hiermee wordt bedoeld dat als een van de tegenstanders zijn toevlucht zoekt bij de Moslims om de Islam te bestuderen en om over de Boodschap na te denken, dan moet hem asiel worden verleend voor zolang als redelijkerwijs nodig is voor dat doel.

8) Over krijgsgevangen leert de Koran ons:

Een Profeet kan geen gevangen maken voordat hij tot geregeld vechten in het land komt. Gij wenst de goederen van deze wereld terwijl Allah het Hiernamaals voor u wenst. En Allah is

⁴ De Heilige Koran 9:4.

⁵ De Heilige Koran 9:6.

Almachtig, Alwijs.⁶

Hiermee wordt bedoeld dat het een profeet niet is toegestaan om zijn vijanden gevangen te nemen, tenzij dit gebeurt tijdens gevechten in oorlogstijd. De praktijk om vijandelijke stammen tot gevangenen te maken zonder dat er sprake is van oorlog, en welke tot aan de komst van de Islam en zelfs daarna nog, wijds werd toegepast is hiermee onwettig verklaard. Het maken van gevangenen mag alleen maar onder de strijdende soldaten en na een gevecht.

9) De regels voor wat betreft het vrijlaten van gevangen is ook vastgelegd. Zo lezen wij:

En wanneer de oorlog is opgehouden, laat hen dan vrij uit gunst of voor een losprijs.⁷

Volgens de Islam is het vrijlaten van de gevangen zonder losprijs het beste om te doen. Echter, dit is niet altijd mogelijk. Vrijlating tegen een losprijs is dan volgens dit vers ook toegestaan.

10) Er is een voorziening voor kriegsgevangen die niet in staat zijn om voor hun vrijheid zelf het losgeld te betalen of niemand anders hebben om dat voor hun te doen. Vaak zijn familieleden in staat om het losgeld te betalen, maar doen dit niet omdat zij liever zien dat hun familieleden gevangen blijven- misschien vanuit de intentie om hun bezittingen wederrechtelijk toe te eigenen tijdens hun afwezigheid. De genoemde voorziening staat in de Koran vermeld:

En de slaven die een akte van vrijmaking wensen, voorziet hen daarvan indien gij enig goed in hen ziet; en geeft hun van de

⁶ De Heilige Koran 8:68.

⁷ De Heilige Koran 47:5.

rijkdommen van Allah, die Hij u heeft geschonken.⁸

Dit houdt in dat degenen, die een losprijs moeten betalen om vrijgelaten te mogen worden, maar niemand hebben die het losgeld voor hun kan betalen, vrijgelaten kunnen worden als zij toch hierom vragen. Ze moeten dan wel een verklaring tekenen waarin zij verklaren hun losgeld te betalen zodra het hun is toegestaan om te werken en te verdienen. Zij moeten worden toegestaan om dit te doen op voorwaarde dat het zeker is dat zij dit kunnen doen. Als zij daartoe in staat zijn, dan moeten de Moslims hen zelfs financieel helpen om hun aan werk en een salaris te helpen. Individuele Moslims die dat kunnen doen, moeten dit doen; anders moet er een gemeenschappelijke inzameling gehouden worden waarmee deze ongelukkigen geholpen kunnen worden om op eigen benen te gaan staan.

De verzen uit de Koran, die wij hier hebben aangehaald bevatten de leerstellingen van de Islam over het onderwerp van oorlog en vrede. Zij vertellen ons onder welke omstandigheden het volgens de Islam is toegestaan om oorlog te voeren en aan welke beperkingen de Moslims zich moeten houden tijdens de oorlogsvoering.

Richtlijnen van de Profeet^{sa} over oorlogsvoering

De Islamitische Leer bestaat niet alleen uit de voorschriften die zijn vastgelegd in de Koran. De richtlijnen en praktijkvoorbeelden van de Profeet^{sa} maken daar ook onderdeel van uit. Wat hij deed en wat hij zei in feitelijke situaties is ook een belangrijk onderdeel van de Islamitische Leer. Hiernavolgend worden enkele gezegden van de Profeet^{sa} aangehaald die handelen over oorlog en vrede.

⁸ De Heilige Koran 24:34.

1. Het is de Moslims ten stelligste verboden om de doden te verminken.⁹
2. Het is de Moslims verboden om bedrog te plegen.¹⁰
3. Vrouwen en kinderen mogen niet gedood worden.¹¹
4. Priesters en geestelijken en geestelijke leiders moeten met rust worden gelaten.¹²
5. Ouderen, zwakkeren, vrouwen en kinderen mogen niet gedood worden. De mogelijkheid op vrede moet altijd in gedachte gehouden worden.¹³
6. Wanneer Moslims vijandelijk gebied binnentrekken, dan mogen zij geen angst en terreur zaaien onder de bevolking. Ze mogen het gewone volk niet slecht behandelen.¹⁴
7. Een Moslimleger mag geen kamp opzetten op plaatsen die overlast kunnen geven voor het algemeen publiek. Wanneer het leger (verder) oprukt mag het geen wegen blokkeren of andere weggebruikers hinderen.¹⁵
8. Het gezicht van de tegenstander mag niet worden verminkt.¹⁶
9. Men moet zorgen zo min mogelijk schade toe te brengen aan de vijand.¹⁷
10. Krijgsgevangen die familie van elkaar zijn, moeten bij elkaar

⁹ Sahih Muslim, Kitabul-Jihad Was-Siyar, Babu Ta'miril-Imamil-Umara'a.

¹⁰ Sahih Muslim, Kitabul-Jihad Was-Siyar, Babu Ta'miril-Imamil-Umara'a.

¹¹ Sahih Muslim, Kitabul-Jihad, Babu Tahrimi Qatlin-Nisa'i Was-Sibyani.

¹² Sharhu Ma'anil-Athar, Tahawi, Kitabul-Jihad, Babu Fi Qatlin-Nisa'i.

¹³ Sunanu Abi Dawud, Kitabul-Jihad, Babu Fi Dua'il-Mishrikin.

¹⁴ Sahih Muslim, Kitabul-Jihad, Babu Fil-Amri Bit-Taisiri Wa Tarkit-Tanfir.

¹⁵ Sunanu Abi Dawud, Kitabul-Jihad, Babu Ma Yu'maru Min Indimamil-Askari.

¹⁶ Sahih Muslim, Kitabul-Jihad Was-Siyar, Babu Ta'miril-Imamil-Umara'a.

¹⁷ Sunanu Abi Dawud, Kitabul-Jihad, Babu Fin-Nahyi Anil-Muthlah.

gezet worden.¹⁸

11. De gevangen moeten goed verzorgd worden. De Moslims moeten beter voor hun gevangenen zorgen dan voor hunzelf.¹⁹
12. Afgezanten en gedelegeerden uit andere landen moeten met het grootste respect worden behandeld. Als zij een vergissing begaan of ongemak veroorzaken, dan moet men hun dat vergeven.²⁰
13. Als een Moslim zich schuldig maakt aan mishandeling van een krijgsgevangene, dan moet hij als schadeloosstelling de gevangene vrijlaten zonder losgeld te vragen.²¹
14. Als een Moslim iemand krijgsgevangen neemt, dan dient deze hetzelfde voedsel en kleding te krijgen als de Moslim zelf.²²

De Heilige Profeet^{sa} stond op een strikte naleving van deze gedragsregels door zijn legers. Iedereen die zich niet aan deze regels hield, zo verklaarde hij, streed niet voor de zaak van God, maar voor zijn eigenbelang.²³

Abu Bakr^{ra}, de eerste Kalief van de Islam, voegde naast deze richtlijnen van de Profeet^{ra}, zelf nog enkele richtlijnen toe. Eén van die richtlijnen, die samen ook deel uitmaken van de Islamitische Leer, is de volgende:

¹⁸ Sunanut-Tirmidhi, Kitabus-Siyar, Babu Fi Karahiyatit-Tafriqi Baines-Sabyi.

¹⁹ Sunanut-Tirmidhi, Abwabus-Siyar.

²⁰ Sunanu Abi Dawud, Kitabal-Jihad, Babu Fir-Rusuli.

²¹ Sahih Muslim, Kitabal-Aimaan, Babu Suhbatil-Mamaliek.

²² Sahih Muslim, Kitabuz-Zuhd War-Raqa'iq, Babu Hadithi Jabrit-Tawil.

²³ Sunanu Abi Dawud, Kitabal-Jihad, Babu Man Qatala li-Takuna Kalimatullahi.

15. Publieke gebouwen, fruitdragende bomen en struiken en gewassen op het veld mogen niet beschadigd of vernietigd worden.²⁴

De gezegden van de Profeet^{sa} en de voorschriften van de Eerste Kalief van de Islam laten duidelijk zien dat de Islam maatregelen heeft vastgesteld die ervoor moeten zorgen dat oorlogen worden voorkomen of beëindigd of dat de schadelijke gevolgen ervan tot een minimum worden beperkt. Zoals eerder gezegd, de leerstellingen van de Islam zijn niet louter vrome voorschriften; zij worden ondersteund door de praktische voorbeelden van de Profeet^{sa} en de eerste Kaliefen van de Islam. Zoals iedereen weet, predikte de Profeet^{sa} niet alleen deze leerstellingen, maar bracht hij ze ook in praktijk en stond hij erop dat ze strikt werden nageleefd.

²⁴ Al-Muwatta, Kitabul-Jihad, An-Nahyu An Qatlin-Nisa'i Was-Sibyan.

24/7 Islam Hotline:

085 0606 558

E-mail:

info@islamnu.nl

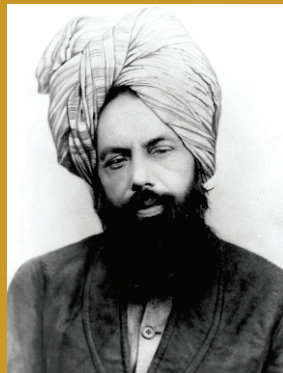
@AHMADIYYANL

Lees meer en download gratis
Wereldcrisis en de Weg Naar Vrede
via **bieb.islamnu.nl**

Over de Ahmadiyya Moslim Gemeenschap

De Ahmadiyya Moslim Gemeenschap is een snelgroeiende hervormingsbeweging binnen de Islam met een ledenaantal van enkele tientallen miljoenen verdeeld over meer dan 200 landen. De gemeenschap is de enige islamitische organisatie die gelooft dat de langverwachte Messias en hervormer is verschenen in de persoon van Mirza Ghulam Ahmad uit Qadian (India). Ahmad beweerde de metaforische tweede komst van Jezus te zijn. De Ahmadiyya Moslim Gemeenschap gelooft dat God Ahmad zond net als Hij Jezus zond, om een eind te maken aan religieuze oorlogen, het afkeuren van bloedvergieten en om moraliteit, gerechtigheid en vrede weer tot leven te roepen.

Hazrat Mirza Ghulam Ahmad^{AS} uit Qadian, de Beloofde Messias en Imam Mahdi.

Mobarak Moskee
Oostduinlaan 79
2596 JJ Den Haag

Baitul Afiyat Moskee
Siliciumstraat 3
1362 JC Almere

Baitul Mahmood
Termieterweg 14
1027 AZ Amsterdam

Baitunnoer
Groenelaantje 20
8072 DD Nunspeet

Ahmadiyya Moslim Gemeenschap
Nederland

Moslims die geloven in de Beloofde Messias en Imam Mahdi,
Hazrat Mirza Ghulam Ahmad^{AS} uit Qadian.